

Kohtuasi C-325/21**Eelotsusetaotluse kokkuvõte vastavalt Euroopa Kohtu kodukorra artikli 98 lõikele 1****Saabumise kuupäev:**

25. mai 2021

Eelotsusetaotluse esitanud kohus:

Raad van State (Madalmaade kõrgeima halduskohtuna tegutsev riiginõukogu)

Eelotsusetaotluse kuupäev:

19. mai 2021

Apellant:

K.

Vastustaja:

Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid

Põhikohtuasja ese

Põhikohtuasjas on esitatud apellatsioonkaebus Rechtbank Den Haag'i (Haagi esimese astme kohus, Madalmaad) 17. oktoobri 2019. aasta otsuse peale, millega kohus tunnistas põhjendamatuks K esitatud kaebuse Staatssecretaris van Justitie en Veiligheidi (Madalmaade justiits- ja julgeolekuküsimuste riigisekretär; edaspidi „riigisekretär“) 24. juuli 2019. aasta otsuse peale jätta läbi vaatamata K taotlus tähtajalise elamisloa andmiseks varjupaigataotlejale, sest selle taotluse läbivaatamise eest vastutab jätkuvalt Austria, ning tuvastas, et riigisekretär leidis õigesti, et rahvusvahelise kaitse taotluse läbivaatamise vastutus on Austrial.

Eelotsusetaotluse ese ja õiguslik alus

Eelotsusetaotlus vastavalt ELTL artiklile 267 tõlgendada Euroopa Parlamendi ja nõukogu 26. juuni 2013. aasta määruse (EL) nr 604/2013, millega kehtestatakse kriteeriumid ja mehhanismid selle liikmesriigi määramiseks, kes vastutab mõnes liikmesriigis kolmanda riigi kodaniku või kodakondsuseta isiku esitatud rahvusvahelise kaitse taotluse läbivaatamise eest (edaspidi „Dublini määrus“), artiklit 27 lõiget 1 ja artikli 29 lõikeid 1 ja 2.

Eelotsusetaotluse esitanud kohus palub Euroopa Kohtult selgitust selle määruse kohaldamiseks olukorras, kus kahe liikmesriigi vahel on juba sõlmitud kokkulepe vastutuse tunnustamise kohta ning välismaalane põgeneb enne üleandmist nende kahe liikmesriigi vahel ja esitab seejärel kolmandas liikmesriigis uuesti rahvusvahelise kaitse taotluse. Eelotsusetaotluse esitanud kohus märgib, et vältimaks Dublini määruse artikli 29 lõigetes 1 ja 2 ette nähtud üleandmistähtaja möödumist ja rahvusvahelise kaitse taotluse läbivaatamise vastutuse üleminekust teisele liikmesriigile põhjusel, et välismaalane kogu aeg põgeneb, kasutavad mitmed liikmesriigid praktikas üleandmistähtaegade arvestamisel meetodit, mida tuntakse „chain rule“ nime all. See reegel, mille lõi Dublin Contact Committee¹, ütleb, et üleandmistähtaeg hakkab uuesti kulgema, kui välismaalane enne üleandmist põgeneb ja esitab enne selle tähtaja möödumist kolmandas liikmesriigis uue rahvusvahelise kaitse taotluse. Kuna „chain rule“ ei ole (veel) saanud õiguslikku staatust, kuigi riikide praktikas seda juba kohaldatakse, esitab eelotsusetaotluse esitanud kohus küsimuse, kas selle reegli kohaldamine on Dublini määrusega vastuolus. Lisaks esitab eelotsusetaotluse esitanud kohus Euroopa Kohtule küsimuse, kas välismaalane võib tugineda kolmandas liikmesriigis palve esitanud ja palve saanud liikmesriigi vahel kehtiva üleandmistähtaja möödumisele Dublini määruse artikli 29 lõike 2 tähenduses.

Eelotsuse küsimused

1. Kas Euroopa Parlamendi ja nõukogu 26. juuni 2013. aasta määruse (EL) nr 604/2013, millega kehtestatakse kriteeriumid ja mehhanismid selle liikmesriigi määramiseks, kes vastutab mõnes liikmesriigis kolmanda riigi kodaniku või kodakondsuseta isiku esitatud rahvusvahelise kaitse taotluse läbivaatamise eest (ELT L 180, lk 31), artiklit 29 tuleb tõlgendada nii, et kulgema hakanud tähtaeg artikli 29 lõigete 1 ja 2 tähenduses hakkab uuesti kulgema siis, kui välismaalane, kes on põgenemisega nurjanud enda üleandmise liikmesriigi poolt, esitab teises (käesoleval juhul kolmandas) liikmesriigis uuesti rahvusvahelise kaitse taotluse?
2. Kui vastus esimesele küsimusele on eitav: Kas määruse (EL) nr 604/2013 artikli 27 lõiget 1 koostoimes selle määruse põhjendusega 19 tuleb tõlgendada nii, et see takistab rahvusvahelise kaitse taotlejal kasutada üleandmisotsuse peale esitatud kaebuse raames edukalt väidet, et üleandmist ei tohi läbi viia, kuna eelnevalt kahe liikmesriigi (käesoleval juhul Prantsusmaa ja Austria) vahel kokku lepitud üleandmise tähtaeg on möödunud, mille tagajärjel on möödunud tähtaeg, mille jooksul oleks Madalmaad saanud üle anda?

¹ Dublin Contact Committee on rühm liikmesriigi asjatundjaid, kelle nimetavad liikmesriigid ning kes nõustab komisjoni selle ülesannete täitmisel vastavalt Dublini määrusele ja selle juurde kuuluvatele rakendussätetele.

Viidatud Euroopa Liidu õigusnormid

Dublini määrus, eelkõige põhjendused 4, 5, 9, 19 ja 28, samuti artiklid 2, 3, 18, 19, 20, 21, 23, 25, 26, 27 ja 29

Komisjoni 2. septembri 2003. aasta määrus (EÜ) nr 1560/2003, millega kehtestatakse üksikasjalikud rakenduseeskirjad määrusele (EÜ) nr 343/2003, millega kehtestatakse kriteeriumid ja mehhanismid selle liikmesriigi määramiseks, kes vastutab mõnes liikmesriigis kolmanda riigi kodaniku esitatud varjupaigataotluse läbivaatamise eest, komisjoni 30. jaanuari 2014. aasta rakendusmäärusega (EL) nr 118/2014 muudetud sõnastuses (edaspidi „rakendusmäärus“), eelkõige artikkel 9

Viidatud liikmesriigi õigusnormid

2000. aasta välismaalaste seadus (Vreemdelingenwet 2000), eelkõige artiklid 8, 28 ja 30

Põhikohtuasja faktiliste asjaolude ja menetluse lühikokkuvõte

- 1 Nigeeriast pärinev K (edaspidi „K“) esitas 6. septembril 2018 Prantsusmaal rahvusvahelise kaitse taotluse. Kuna ta oli eelnevalt taotlenud rahvusvahelist kaitset Austrias, palus Prantsusmaa Austrialt ta tagasi võtta. Austria rahuldask selle tagasivõtmispalve 4. oktoobril 2018. Kuna välismaalane põgenes, siis ei toimunud Prantsusmaa ja Austria vahel üleandmist.
- 2 K taotles seejärel 27. märtsil 2019 Madalmaades rahvusvahelist kaitset. Riigisekretäri 3. mai 2019. aasta seisukoha kohaselt vastutab Dublini määruse artikli 18 lõike 1 punkti b kohaselt taotluse läbivaatamise eest Austria. See liikmesriik jättis tagasivõtmispalve 10. mail 2019 rahuldamata, sest Prantsusmaa ei olnud talle teatanud, et üleandmine ei saa toimuda kuue kuu jooksul. Dublini määruse artikli 29 lõike 2 kohaselt oli taotluse läbivaatamise vastutus seetõttu 4. aprillil 2019 üle läinud Prantsusmaale.
- 3 Riigisekretär palus seejärel 31. mail 2019 nii Austriat kui ka Prantsusmaad tagasivõtmispalve veelkord läbi vaadata. Kirjas Austria ametiasutustele viitas ta sellele, et Austria vastutab [taotluse läbivaatamise eest], kuna Prantsusmaa ja Austria vahel kehtiv üleandmistähtaeg hakkas uuesti kulgema, sest K esitas enne selle tähtaja möödumist Madalmaades uue rahvusvahelise kaitse taotluse.
- 4 Austria rahuldask Madalmaade tagasivõtmispalve 3. juulil 2019. 24. juuli 2019. aasta otsusega keeldus riigisekretär K rahvusvahelise kaitse taotlust läbi vaatamast.
- 5 K esitas selle otsuse peale kaebuse Rechtbank Den Haagile (Haagi esimese astme kohus, Madalmaad), kes tegi 17. oktoobril 2019 vaidlustatud otsuse.

Põhikohtuasja poolte peamised argumendid

- 6 K väitis esimese astme kohtumenetluses, et vastutus läks Prantsusmaale üle 4. aprillil 2019, kuna see liikmesriik ei teatanud Austriale, et üleandmine tuleb vastavalt Dublini määruse artikli 29 lõike 2 teisele lausele edasi lükata. Kuna Madalmaad ei esitanud Austriale enne seda kuupäeva vastuvõtmis- ega tagasivõtmispalvet, ei saa teda Austriale üle anda. Kuna riigisekretär ei esitanud pärast seda kuupäeva ja selle määruse artikli 21 lõikes 1 või artikli 23 lõikes 2 sätestatud tähtaja jooksul vastuvõtmis- või tagasivõtmispalvet ka Prantsusmaale, läks vastutus üle Madalmaadele.
- 7 K põhjendas apellatsioonkaebust sellega, et esimese astme kohtu otsus on vastuolus Dublini määruse artikliga 29, sest selles artiklis nimetatud üleandmistähtajad on maksimaalsed tähtajad ning seetõttu ei saa neid pikendada, kui rahvusvahelise kaitse taotlus esitatakse kolmandas liikmesriigis. Lisaks väidab ta vastupidiselt esimese astme kohtu poolt tuvastatule, et selline tõlgendus on vastuolus Dublini määruse eesmärgiga, sest selle eesmärgiks ei ole ainult „forum shoppingu“ vältimine, vaid ka välismaalase jaoks lühima aja jooksul selguse saamine küsimuses, milline liikmesriik vastutab rahvusvahelise kaitse taotluse läbivaatamise eest.

Eelotsusetaotluse põhjenduse lühikokkuvõte

- 8 Nagu eelotsusetaotluse esitanud kohus märgib, ei ole apellatsioonimenetluses vaidlust selles, et Prantsuse ametiasutused ei teavitanud Austriat rakendusmääruse artikli 9 lõike 2 kohaselt asjaolust, et välismaalane on põgenenud ning seetõttu ei saa teda kuue kuu pikkuse tähtaja jooksul üle anda.
- 9 Euroopa Kohtu praktikast tuleneb, et Dublini määruse artikli 29 lõikes 2 ette nähtud kuuekuulist tähtaega ja tingimusi selle pikendamiseks tuleb kohaldada rangelt. Nii nentis Euroopa Kohus 19. märtsi 2019. aasta kohtuotsuse Jawo (C-163/17, EU:C:2019:218) punktis 72, et Dublini määruse artikli 29 lõike 2 teine lause ei näe selles viidatud olukordades üleandmistähtaegade pikendamiseks ette kooskõlastamist palve esitajaks oleva liikmesriigi ja vastutava liikmesriigi vahel. Lisaks on Euroopa Kohus korduvalt otsustanud, et vastuvõtmise ja tagasivõtmise menetlusi tuleks läbi viia kooskõlas mh Dublini määruse VI peatükis sätestatud reeglitega ja eelkõige arvestades tervet rida imperatiivseid tähtaegu (vt 26. juuli 2017. aasta kohtuotsus Mengesteab, C-670/16, EU:C:2017:587, punktid 49 ja 50, 25. jaanuari 2018. aasta kohtuotsus Hasan, C-360/16, EU:C:2018:35, punkt 60, samuti 13. novembri 2018. aasta kohtuotsus X ja X, C-47/17, EU:C:2018:900, punkt 57). Viimati nimetatud kohtuotsuse punktis 70 täpsustab Euroopa Kohus, et need imperatiivsed tähtajad näitavad, et liidu seadusandja on eriti oluliseks pidanud rahvusvahelise kaitse taotluse läbivaatamise eest vastutava liikmesriigi kiiret määramist. Liidu seadusandja on leidnud, et neid taotlusi peab seetõttu vajaduse korral läbi vaatama mõni teine liikmesriik kui see, mis on määratud vastutavaks nimetatud määruse III peatükis toodud kriteeriumide alusel.

- 10 Eespool viidatud kohtupraktikat arvestades tuleb eeldada, et Austria ja Prantsusmaa vahel kehtib imperatiivne üleandmistähtaeg 6 kuud ja et selle tähtaja ületamine toob kaasa vastutuse ülekandumise nende mõlema liikmesriigi vahel. Siiski tekib küsimus, mil määral on tähtaeg uue rahvusvahelise kaitse taotluse läbivaatamiseks kolmandas liikmesriigis veel relevantne, kuna Dublini määruse artikli 29 lõige 2 ei näi käivat otseselt sellise välismaalase kohta, kes ei ole mitte ainult põgenenud, vaid kes on ka 27. märtsil 2019, s.o Austria ja Prantsusmaa vahel kehtiva üleandmistähtaja jooksul esitanud Madalmaades uue rahvusvahelise kaitse taotluse. Eelotsusetaotluse esitanud kohus peab vastust sellele küsimusele relevantseks selle tuvastamisel, kas Dublini määrust saab tõlgendada „chain rule“ alusel.
- 11 Küsimusele vastamiseks esitab eelotsusetaotluse esitanud kohus kaks stsenaariumit: esimese stsenaariumi kohaselt kehtivad Dublini määruse artiklis 29 nimetatud tähtajad ainult vastutava ja palve esitanud liikmesriigi vahelisele suhtele, s.t Austriale ja Prantsusmaale, samas kui teise stsenaariumi kohaselt lähtutakse „chain rule“-st, mille kohaselt võib algne üleandmistähtaeg hakata uuesti kulgema ning millega reguleeritakse ka suhet Austria ja nende kolmandate liikmesriikide vahel, kus välismaalane esitas uuesti rahvusvahelise kaitse taotluse.
- 12 Esimese stsenaariumi raames tõlgendatakse Dublini määruse artiklit 29 nii, et selles ette nähtud üleandmistähtaeg kehtib igal juhul mõlema liikmesriigi vahel, kes sõlmisid üleandmisotsuse aluseks oleva vastutuse tunnustamise kokkuleppe (vt kohtuotsus Jawo, punkt 59, milles viidatakse „kahele asjasse puutuvale liikmesriigile“). Asjaolu, et sama välismaalane esitab pärast selle kokkuleppe sõlmimist kolmandas liikmesriigis uue rahvusvahelise kaitse taotluse, ei mõjuta üleandmistähtaja kulgu.
- 13 Selline tõlgendus tooks käesoleval juhul kaasa olukorra, kus Austria ja Prantsusmaa vahel kehtiv üleandmistähtaeg oleks kuue kuu möödudes lõppenud. Sellega on 4. aprillil 2019 ära langenud Austria kohustus võtta välismaalane tagasi ning läinud üle Prantsusmaale.
- 14 Sõltumata küsimusest, kas K saaks edukalt väita, et Austria rahuldab ebaõigesti riigisekretäri tagasivõtmispalve (vt selles osas 2. aprilli 2019. aasta kohtuostust H. R., C-582/17, EU:C:2019:280, punkt 80, ja teine eelotsuse küsimus), viiks selline põhjendus esimeses stsenaariumis tulemuseni, et vastutus rahvusvahelise kaitse taotluse läbivaatamise eest on üle läinud Madalmaadele. Lisaks üleandmistähtaegadele Dublini määruse artiklis 29 tuleks kinni pidada ka vastuvõtmis- või tagasivõtmispalve esitamise tähtaegadest selle artikli 21 lõike 1 alapunktis 3 ja artikli 23 lõikes 3. Kuna need tähtajad on möödunud, ei saa riigisekretär esitada Prantsusmaale käesoleval juhul enam uut vastuvõtmis- ega tagasivõtmispalvet.
- 15 Esimeses stsenaariumis kirjeldatud tõlgenduse poolt räägib, et see on kooskõlas Dublini määruse eesmärgiga määrata rahvusvahelise kaitse taotluse läbivaatamise eest vastutav liikmesriik kiiresti selge ja toimiva menetlusega. See on oluline

tegeliku juurdepääsu tagamiseks rahvusvahelise kaitse andmise menetlustele ja sellist liiki taotluste kiireks menetlemiseks, nagu tuleneb Dublini määruse põhjendustest 4 ja 5 ning kohtuotsuse Jawo punktides 58 ja 59. Kui palve esitanud liikmesriik ei suuda välismaalast 6 kuni 18 kuu jooksul vastutavale liikmesriigile üle anda, läheb vastutus automaatselt üle palve esitanud liikmesriigile.

- 16 Sellise tõlgenduse vastu räägib selle „forum shoppingut“ ja teisest rännet soodustav toime. Käesolevast kohtuasjast on näha, et välismaalane saab põgenemise ja läbisõiduga olulisel määral ise määrata, milline liikmesriik vastutab tema rahvusvahelise kaitse taotluse läbivaatamise eest. Kui välismaalane on piisavalt kaua kadunud, ei saa palve esitanud liikmesriik teda üleandmistähtaja jooksul vastutavale liikmesriigile üle anda, nii et selle kohustus võtta välismaalane tagasi langeb vastavalt Dublini määruse artikli 29 lõikele 2 ära. Ka kolmas liikmesriik, kus välismaalane välja ilmub ning uuesti rahvusvahelist kaitset palub, peab sageli tegema rohkem kui ühe katse, et saavutada tagasivõtmise või vastuvõtmise kokkulepe. See on vastuolus Dublini määruse eesmärkidega menetleda kiiresti rahvusvahelise kaitse taotlusi ning vältida „forum shoppingut“ (vt selle määruse põhjendus 5 ja 7. juuni 2016. aasta kohtuotsus Ghezlbash, C-63/15, EU:C:2016:409, punkt 54).
- 17 Sellega seoses märgib eelotsusetaotluse esitanud kohus, et komisjon jagab tema arvamust, mille kohaselt käesoleva Dublini määruse kehtimise ajal on tekkinud tendents „forum shoppinguks“. See tuleneb esiteks selle määruse uue redaktsiooni kohta komisjoni poolt tehtud ettepaneku (KOM[2016] 270 lõplik) põhjendusest 25, mis näib viitavat sellele, et esimese stsenaariumi kohane praegu kehtiva Dublini määruse artikli 29 tõlgendus on õige, samas aga ütleb, et selle tulemus ei ole käesoleval juhul soovitud, ning teiseks varjupaiga ja rände haldamise määruse kohta komisjoni poolt tehtud uue ettepaneku (KOM[2020] 610 lõplik) artikli 35 lõikest 2. Selle sätte kohaselt katkeb kulgema hakanud üleandmise tähtaeg, kui välismaalane on põgenenud ja üleandev liikmesriik teavitab sellest vastutavat liikmesriiki. Kui välismaalane ilmub hiljem uuesti selles liikmesriigis välja, hakkab üleandmise tähtaeg uuesti kulgema, nii et välismaalast on võimalik veel järelejäänud aja jooksul üle anda. Eelotsusetaotluse esitanud kohtu arvates on siin tegemist täiesti teistsuguse meetodiga „forum shoppingu“ takistamisel kui „chain rule“ puhul.
- 18 Eelotsusetaotluse esitanud kohus viitab teise stsenaariumi puhul sellele, et Prantsusmaa ja Austria vahel algselt kehtinud üleandmistähtaeg kestis riigisekretäri poolt „chain rule“-le antud tõlgenduse kohaselt käesolevas kohtuasjas 6 kuud ning möödus 27. märtsil 2019. Kuna K põgenes ja esitas seejärel 27. märtsil 2019, seega enne tähtaja möödumist, Madalmaades uuesti rahvusvahelise kaitse taotluse, hakkas tähtaeg „chain rule“ alusel uuesti kulgema. Tähtaega, mille jooksul oli võimalik läbi viia üleandmist Austriale, pikendati seetõttu 27. märtsil 2019 faktiliselt 6 kuu võrra kuni 27. septembrini 2019. Selle põhjenduse kohaselt oleks Austria jätkuvalt K taotluse läbivaatamise eest vastutav liikmesriik.

- 19 Selle reegli kohaldamine võib küll ära võtta kiusatuse põgeneda ja teiseseks rändeks, kuna välismaalase jaoks ei ole enam atraktiivne põgenemise ja läbisõidu teel hoolitseda selle eest, et rahvusvahelise kaitse taotluse läbivaatamise vastutus läheks üle teisele liikmesriigile; sellel reeglil ei ole aga praegu kehtiva Dublini määruse kehtimise ajal siduvat õiguslikku mõju, sest Dublin Contact Committee protokollid on ainult informatiivsete arutelude kajastus, millega ei ole seotud liikmesriigid ega komisjon. Asjaolu, et „chain rule“ ei ole õiguslikult siduv, toob endaga kaasa eriarvamused liikmesriikide vahel selle reegli kohaldatavuse kohta, mistõttu võivad tekkida olukorrad, kus mitu liikmesriiki peavad end vastutavaks või ükski liikmesriikidest ei pea end vastutavaks, mis on vastuolus Dublini määruse eesmärgiga menetleda kiiresti rahvusvahelise kaitse taotlusi.
- 20 Kui tuleb lähtuda sellest, et Dublini määrus ei paku võimalust „chain rule“ kohaldamiseks ning Austria ja Prantsusmaa vahel kehtinud üleandmistähtaeg möödus kuue kuu pärast, st 4. aprillil 2019, tekib küsimus, kas K saab tugineda Madalmaades 24. juuli 2019. aasta üleandmisotsuse peale esitatud kaebuse raames selle üleandmistähtaja möödumisele, mille tagajärjena oleks tähtaeg, mille kestel Madalmaad oleksid saanud üle anda, möödunud.
- 21 Sellega seoses viitab eelotsusetaotluse esitanud kohus 25. oktoobri 2017. aasta kohtuotsusele Shiri (C-201/16, EU:C:2017:805), mille punktis 46 märkis Euroopa Kohus, et Dublini määruse artikli 27 lõiget 1 koostoimes selle määruse põhjendusega 19 ja põhiõiguste harta artiklit 47 tuleb tõlgendada nii, et rahvusvahelise kaitse taotleja peab saama kasutada tõhusat ja kiiret õiguskaitsevahendit, mis võimaldab tal tugineda kõnealuse määruse artikli 29 lõigetes 1 ja 2 sätestatud kuuekuulise tähtaja möödumisele pärast üleandmisotsuse vastuvõtmist.
- 22 Erinevalt kohtuotsusest Shiri on käesolevas kohtuasjas tegemist siiski rohkem kui kahe liikmesriigiga. Lisaks on algselt Austria ja Prantsusmaa vahel kehtinud üleandmistähtaeg käesoleval juhul möödunud, kuna K põgenes. Seetõttu ei ole kohtuotsus Shiri käesoleval juhul asjakohane.
- 23 Sellega seoses nendib eelotsusetaotluse esitanud kohus, et Euroopa Kohus on määratlenud Dublini määruse artikli 27 lõikes 1 sätestatud õiguskaitsevahendi kohaldamisala 7. juuni 2016. aastal kohtuotsuses Ghezelbash (C-63/15, EU:C:2016:409) ja 26. juuli 2017. aasta kohtuotsuses Mengesteab (C-670/16, EU:C:2017:587), mh määruse eesmärgi ja konteksti silmas pidades. Euroopa Kohus järeldas kohtuotsuse Mengesteab punktis 46 ja kohtuotsuse Ghezelbash punktis 52, et Dublini määruse põhjendusest 9 tulenevalt ei ole see määrus mitte ainult Dublini süsteemi tõhusamaks muutmiseks, vaid ka varjupaigataotlejate paremaks kaitsmiseks, eelkõige neile pakutava tõhusa ja täieliku kohtuliku kaitse abil.
- 24 Samas tõi Euroopa Kohus kohtuotsuses Ghezelbash esile ka seda, et Dublini süsteemi kaudu soovitakse vältida „forum shopping“-ut. Kõnealuse kohtuotsuse punktist 54 tuleneb, et kui kohtule on esitatud kaebus, ei ole selle kohtu ülesanne

teha rahvusvahelise kaitse taotluse läbivaatamise eest vastutavaks kaebaja äranägemisel määratud liikmesriik.

- 25 Seetõttu ei ole eelotsusetaotluse esitanud kohtu arvates Dublini määruse artikli 27 lõike 1 alusel välismaalasel võimalik kaevata kolmandas liikmesriigis juba kahe teise liikmesriigi vahel sõlmitud vastutuse tunnustamise kokkuleppe peale. Teistsugune tõlgendus tooks kaasa olukorra, kus välismaalasel tekib kiusatus kanda teadlikult hoolt selle eest, et ta jääks väljapoole üleandmise läbiviimise eest vastutava ametiasutuse kontrollist, et takistada üleandmist ja lõpuks esitada argument, et vastutus on lihtsalt aja möödumise tõttu üle läinud teisele liikmesriigile.

TÖÖDOKUMENT